

in Hebrew

יב"ד י"ב

וְיִלְכְּטוּ אֶל־הַשָּׁעָרַיִם שְׁעַר אֲשֶׁר אֵינוֹ
פְּתוּחַ בְּדֶרֶךְ הַקְּדוּשִׁים וְהָיָה כְּבוֹד אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל בָּא מִדֶּרֶךְ הַקְּדוּשִׁים
וְקוֹל קוֹל מִיַּם רַבִּים וְהָאָרֶץ תֵּאֱרָא מִכְּבוֹד וְכִמְהֵאֱרָא
הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר רָאִיתִי כְּמֶלֶךְ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל בְּבֹאֵי לִשְׁחַת אֶת־עַם
הָעוֹר וְכִמְהֵאֱרָא אֲשֶׁר רָאִיתִי אֶל־נֶחֱד כְּבֹר וְאֶפֶל אֶת־
פָּנָי וְכִכְבֹּד יִהְיֶה בָּא אֶל־הַפִּתּוֹת דֶּרֶךְ שַׁעַר אֲשֶׁר פָּנּוּ הַמִּים
הַקְּדוּשִׁים וְתִשָּׁאֵן רִיחַ וְתִבְאֵן אֶל־הַחֲצוֹר הַפְּנּוּמִי וְהָיָה מִלֵּאן
כְּבוֹד יִהְיֶה הַפִּתּוֹת וְאֲשַׁמְעַ מִדְּבַר אֱלֹהֵי מִזְבֵּית וְאִישׁ הַנֶּחֱד
עָמַד אֶעֱלֶה וְיֵאמֶר אֵלַי בְּיָאֵרְס אֶת־מְקוֹם כְּסֵאן וְאֶת־מְקוֹם
כְּפֹת רַגְלֵי אֲשֶׁר אֲשַׁכְּן שָׁם בְּתוֹךְ בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל לְעוֹלָם וְלָא
יִטְמָאוּ עוֹד בֵּית־יִשְׂרָאֵל שֵׁם קְדוֹשֵׁי הַמֶּלֶךְ וּמַלְכוּתוֹ מִזְנוּתוֹ
וּבְפָגַרְי מַלְכוּתוֹ בְּמִוְתוֹ בְּתַתָּם סָפַס אֶת־סָפֵי מִזְנוּתוֹ אֶעֱלֶה
מִזְנוּתוֹ וְהַקְּדוּשִׁים בֵּינֵי וּבֵינֵיהֶם וְטִמְאוּ אֶת־שֵׁם קְדוֹשֵׁי בְּתוֹעֲבוֹתוֹ
אֲשֶׁר עָשׂוּ וְאֶכַל אוֹתָם בְּאִפְנֵי עִתָּהּ וְחִקְנוּ אֶת־זִנְתָם וּפְגַמְתָּ
מַלְכוּתוֹ מִמֶּנִּי וְשִׁכַּנְתָּ בְּתוֹכָם לְעוֹלָם וְלָעַד

וְיִלְכְּטוּ אֶל־הַשָּׁעָרַיִם שְׁעַר אֲשֶׁר אֵינוֹ פְּתוּחַ
בְּדֶרֶךְ הַקְּדוּשִׁים וְהָיָה כְּבוֹד אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל בָּא מִדֶּרֶךְ הַקְּדוּשִׁים
וְקוֹל קוֹל מִיַּם רַבִּים וְהָאָרֶץ תֵּאֱרָא מִכְּבוֹד וְכִמְהֵאֱרָא
הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר רָאִיתִי כְּמֶלֶךְ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל בְּבֹאֵי לִשְׁחַת אֶת־עַם
הָעוֹר וְכִמְהֵאֱרָא אֲשֶׁר רָאִיתִי אֶת־נֶחֱד כְּבֹר וְאֶפֶל אֶת־פָּנָי
וְכִכְבֹּד יִהְיֶה בָּא אֶל־הַפִּתּוֹת דֶּרֶךְ שַׁעַר אֲשֶׁר פָּנּוּ הַמִּים
הַקְּדוּשִׁים וְתִשָּׁאֵן רִיחַ וְתִבְאֵן אֶל־הַחֲצוֹר הַפְּנּוּמִי וְהָיָה מִלֵּאן
כְּבוֹד יִהְיֶה הַפִּתּוֹת וְאֲשַׁמְעַ מִדְּבַר אֱלֹהֵי מִזְבֵּית וְאִישׁ הַנֶּחֱד
עָמַד אֶעֱלֶה וְיֵאמֶר אֵלַי בְּיָאֵרְס אֶת־מְקוֹם כְּסֵאן וְאֶת־מְקוֹם
כְּפֹת רַגְלֵי אֲשֶׁר אֲשַׁכְּן שָׁם בְּתוֹךְ בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל לְעוֹלָם וְלָא
יִטְמָאוּ עוֹד בֵּית־יִשְׂרָאֵל שֵׁם קְדוֹשֵׁי הַמֶּלֶךְ וּמַלְכוּתוֹ מִזְנוּתוֹ
וּבְפָגַרְי מַלְכוּתוֹ בְּמִוְתוֹ בְּתַתָּם סָפַס אֶת־סָפֵי מִזְנוּתוֹ אֶעֱלֶה
מִזְנוּתוֹ וְהַקְּדוּשִׁים בֵּינֵי וּבֵינֵיהֶם וְטִמְאוּ אֶת־שֵׁם קְדוֹשֵׁי בְּתוֹעֲבוֹתוֹ
אֲשֶׁר עָשׂוּ וְאֶכַל אוֹתָם בְּאִפְנֵי עִתָּהּ וְחִקְנוּ אֶת־זִנְתָם וּפְגַמְתָּ
מַלְכוּתוֹ מִמֶּנִּי וְשִׁכַּנְתָּ בְּתוֹכָם לְעוֹלָם וְלָעַד

בְּיוֹם עֲשָׂרִים וָאַרְבָּעָה לַחֹדֶשׁ בִּשְׁשִׁי
בְּשַׁעַת שְׁתַּיִם לְדְרִינֵשׁ הַמֶּלֶךְ בְּשִׁבְעֵי בְּעֲשָׂרִים וָאַחַד לַחֹדֶשׁ
הָיָה דְבַר־יְהוָה בְּיַד־חַנְיָ הַנְּבִיא לֵאמֹר לֹא אֶל־וְדָבַר
בְּיַד־שְׁלֵתָיָל פִּתּוֹת יְהוָה וְאֶל־יְהוֹשֻׁעַ בֶּן־יְהוֹצָדָק הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל
וְאֶל־שְׂאֵרֵי הָעָם לֵאמֹר מִי בְכֶם הַנִּשְׂאָר אֲשֶׁר רָאָה אֶת־
הַפִּתּוֹת הַזֶּה בְּכַבּוֹד הַר־אֲשׁוֹן וְמָה אַתֶּם רֹאִים אֶת־עִתָּהּ הַזֹּאת
כְּמִדָּה כְּאֵן בְּעֵינֵיכֶם וְעִתָּהּ חִזֵּק וְדָבַר וְנָא־יְהוָה וְחִזֵּק
יְהוֹשֻׁעַ בֶּן־יְהוֹצָדָק הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל וְחִזֵּק כָּל־עַם הָאָרֶץ נֹאמַר
יְהוָה וְעָשׂוּ כִּי־אָנֹכִי אֶתְכֶם נֹאם יְהוָה עֲבֹאוֹת אֶת־הַדָּבָר אֲשֶׁר
נִתְּנָה אֵתְכֶם וְעָבֹאתֶם מִמֶּנִּים וְרוּחֵי עֲמִידַת בְּתוֹכְכֶם אֶל־
תִּקְאוּ כִּי כֹה אָמַר יְהוָה עֲבֹאוֹת עוֹד אֶת־
מַעַט הָיָה וְאֲנִי מוֹרְעִישׁ אֶת־הַשָּׁמַיִם וְאֶת־הָאָרֶץ וְאֶת־הַיָּם
וְאֶת־הַיַּבְשֵׁת וְהִרְעִשְׁתִּי אֶת־כָּל־הַגּוֹיִם וּבֹאֵי חֲמוּתֵי כָל־
הַגּוֹיִם וּמִלֵּאֲנֵי אֶת־הַפִּתּוֹת הַזֶּה כְּבוֹד אֱמֹר יְהוָה עֲבֹאוֹת
לִי הַכֶּסֶף וְלִי הַזָּהָב נֹאם יְהוָה עֲבֹאוֹת גְּדוֹל יְהוָה כְּבוֹד
הַפִּתּוֹת הַזֶּה הָאֲחֵרוֹן מִדְּהַר־אֲשׁוֹן אֲמַר יְהוָה עֲבֹאוֹת וּבְמִקְוֶם
הַזֶּה אֶתְּךָ שְׁלוֹם נֹאם יְהוָה עֲבֹאוֹת

י"ד י"ו

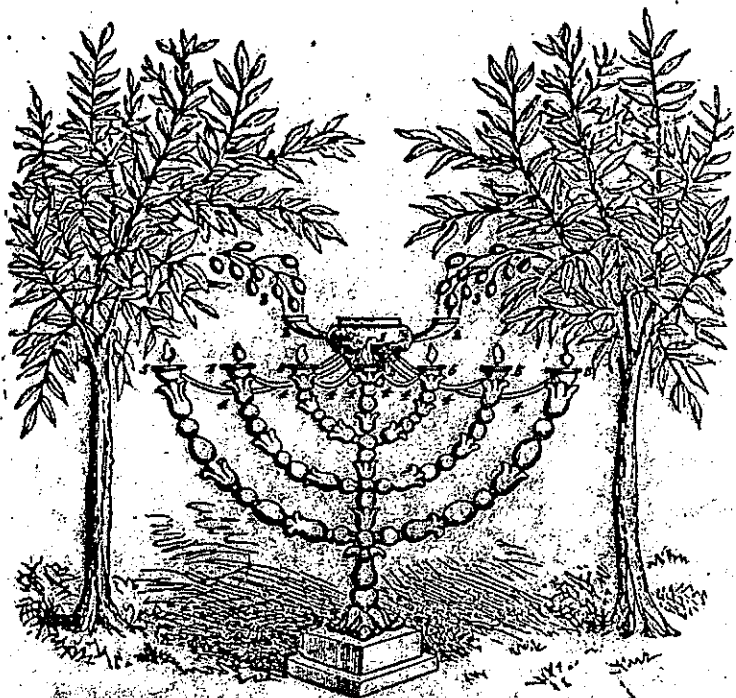
חפול עליהם אימתה ופחד עד
יעבר עמך ה' זו ביאה ראשונה עד יעבר עם
זו קצת וזי ביאה שניה אמר מעתה רציין
הזי ישראל לעשות להם גם כביאה שניה
כביאה ראשונה אלא שגם הרמא

י"ז י"ח

מתנני' מוכיחן יציאת מצרים בלילות
א"ר אלעזר בן עזריה דהרי אני כבן שבעים שנה ולא זכיתי שתאמר יציאת
מצרים בלילות עד שדרשה* בן זומא שנא* דמען תזכור את יום צאתך מארץ
מצרים כל ימי חיך ימי חיך הימים כל ימי חיך הלילות והכ"א ימי חיך העודו* כל להביא לימת המשיח:
גמ' *תניא אמר להם בן זומא להכמיס וכי מוכיחן יציאת מצרים לימת המשיח והלא כבר נאמר* והנה ימים באים
נאם ה' ולא יאמרו עוד חי ה' אשר העלה את בני ישראל מארץ מצרים כי אם חי ה' אשר העלה ואשר הביא את ורע
בית ישראל מארץ צפונה ומכל הארצות אשר הדחתים שם אמרו לו לא שתעקד יציאת מצרים ממקומה אלא שתהא
שעבוד מלכות עיקר ויציאת מצרים טפל לו כיוצא בו אתה אומר* לא יקרא שבך עוד יעקב כי אם ישראל יהיה שמך

ימים באים נאם יְהוָה וְהִקְמֵתִי לְדָרִי צִמְחָה צִיּוֹן וּמִלֵּךְ
מֶלֶךְ וְהַשְׁלִיל וְעָשָׂה מִשְׁפָּט וְצִדְקָה בְּאָרֶץ בְּיַמֵּי תוֹשֵׁעַ
וְהוֹדָה וְיִשְׂרָאֵל יִשְׂמַח לְבַטַח וְהָיָה שִׁמּוֹן אֲשֶׁר יִקְרָא יְהוָה
צִדְקָתוֹ לְכֵן הִנֵּה יוֹמִים בָּאִים נֹאם יְהוָה וְלֹא־
יֵאמְרוּ עוֹד חִי־יְהוָה אֲשֶׁר הֵעֵלָה אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרָיִם

מצרים: כי אם חי יהוה אשר העלה ואשר הביא את ורע
בית ישראל מארץ צפונה ומכל הארצות אשר הדחתים שם
ושבנו על ארמנותם:

8 (כא) עד מתי תתחמקין הבת

השובבה אומר אל ארץ ישראל עד מתי תסתתר מבני הגולה, כי ברא ה' חדשה בארץ נקבה תסובב גבר, המליצה תצייר את המדינה כנקבה, ואת העם היושב עליה כזכר הבוכל אותה, כמ"ש כי יבעל בחור בתולה יבעלוד בניך, וכמו שמנהג העולם שהאיש יחזור וישוב לבקש את האשה ולא בהפך, כן ישתדלו העם לכבוש את הארץ שירצו לשבת עליה ע"י כיבוש ומלחמה, אולם בימי בית שני ששבו לארצם בלא כיבוש ומלחמה, וכאילו הארץ תבקש אותם ותכין את עצמה לקראת הגבר שיבא אליה, אמר כי בארץ ברא ה' חדשה, שהגם שנקבה אחרת תבוקש ותסובב מן הגבר, הנקבה הזאת שהיא הארץ ברא לה ה' טבע חדש שהיא תסובב את הגבר ותבקש אותו שיבא אליה והוא לא יבקש אותה ע"י השתדלות של כיבוש ומלחמה:

נחמה
ויאמר
כ"א

ויראע את יהושע המהן הגדול עמד לפני מלאך יהוה והשטן עמד על ימינו לשטנו: ויאמר יהוה אל השטן יגער יהוה בן השטן ויגער יהוה בן המהן בירושלם הלא זה אוד מעל מאש: ויהושע היה לבוש בגדים עזאים ועמד לפני המלאך: ויען ויאמר אל העמדים לפניו לאמר הסירו הבגדים העזאים מעליו ויאמר אליו דא ה העברתי מעליך עונך והלבש אתך מחלעות: ויאמר וישמו צנח טהור על ראשו וישמו הצנח הטהור על ראשו וילבשו בגדים ומלאך יהוה עמד: ועל מלאך יהוה ביהושע לאמר: כה אמר יהוה צבאות אם בדרבי תלך ואם אתה

[E]

משמרתי תשמור וגם אתה תרין את ביתי וגם תשמור את חצרי ונתתי לך מהלכים בין העמדים האלה: שמעתי יהושע והמהן הגדול אתה וישלח השובים לפניך כי אנשן מופת המה ברהנני מביא את עבדי צמחן כי והמה האבן אשר נתתי לפני יהושע על אבן אחת שבעה עינים הנהי כפתח פתוח נאם יהוה צבאות ומשתי את עון הארץ ההיא ביום אחד: ביום ההוא נאם יהוה צבאות תקראו איש להערה אל תחת גפן ואל תחת תאנה: וישב המלאך הדבר כי ויעירני כאיש אשר יעור משנתו: ויאמר אלי מה אתה ראה ויאמר ראיתי והמה מנורת זהב בלה וגולה על ראשה ושבעה נרותיה עליה שבעה ושבעה מוצקות לנרות אשר על ראשה: ושנים זיתים עליה אחד מימין הגולה ואחד על שמאלה: ואען ויאמר אל המלאך הדבר כי לאמר מה אלה אדני: ויען המלאך הדבר כי ויאמר אלי הלא ידעת מה המה אלה ואמר לא אדני: ויען ויאמר אלי לאמר זה דבר יהוה אל ירבעל לאמר לא כחל ולא כפסל כי אם ברוחי אמר יהוה צבאות: מי אתה הר הגדול לפני ירבעל למישך והוציא את האבן הראשה תשאות ונתתי לה: ויהי דבר יהוה אלי לאמר: ויהי וירבעל יסדו הבית הזה וירויב עננה וידעת כי יהוה צבאות שלח אליכם: כי מי בז ליום קטנות ושמו וראו את האבן המה בין ירבעל שבעה אלה עני יהוה המה מוטטים בלב הארץ: ואען ויאמר אליו מה דעת היתום האלה על ימי המנורה ועל שמאלה: ואען שנית ויאמר אליו מה דעת שכל היתום אשר ביד שני צנחנות הנהי הפוקים מעליהם הנהי: ויאמר אלי לאמר הלא ידעת מה אלה ויאמר לא אדני: ויאמר אלה שני בני היתום העמדים על

[P]

[L]

ארץ כל הארץ:

9 (כ) ויקרא שם הבאר עשק. יספר הכתוב ויאריך בענין הבארות, ואין בפשוטי הספור תועלת ולא כבוד גדול ליצחק, והוא ואביו עשו אותם בשוה. אבל יש בדבר ענין נסתר בתוכו, כי בא להודיע דבר עתיד, כי באר מים חיים ירמוז לבית אלהים אשר יעשו בניו של יצחק, ולכן הזכיר באר מים חיים, כמו שאמר מקור מים חיים את ה' 29 וקרא הראשון עשק, ירמוז לבית הראשון אשר התעשקו עמנו ועשו אותנו כמה מחלוקות 30 וכמה מלחמות עד שהחריבוהו. והשני קרא שמה שטנה, שם קשה מן הראשון, והוא הבית השני שקרא אותו כשמו 31 שכתוב בו, ובמלכות אחשורוש בתחילת מלכותו כתבו שטנה על יושבי יהודה וירושלם 32 וכל ימיו היו לנו לשטנה 33 עד שהחריבוהו וגלו ממנו גלות רעה. והשלישי קרא רחובות, הוא הבית העתידי שיבנה במהרה בימינו והוא יעשה בלא ריב ומצה, והאל ירחיב את גבולנו כמו שנאמר ואם ירחיב ה' אלהיך את גבולך כאשר דבר וגו' 34 שהוא לעתיד. וכתוב בבית השלישי ורחבה ונסכה למעלה למעלה 35 ופרינו בארץ, שכל העמים יעבדוהו שכם אחד 36:

נחמה
ויאמר
כ"ב
כ"ג

(10) זקרי כמ"ס ספוחם וזכרון ז' כמורה סמ"ס פרוזים, מ"ט ספוחם כסוף כתיב, נכתוב, ויש בו דרש כאשר יספחו חושם ירושלם שסס פרוזים כל זמן סגלות ולעם שיצפס יספחו ספרוים זלו חספת ספסרס פסו ספוחס עד מלך סמסיה : למרסס . סוף סס, וסוף ספוח לסיך סוף זקוד כנ"י, אמר לנד סמסרס זלטוס חין קן , שיסס על כסא דוד ועל סמלכסו , וסוף כפל ענין כמלות סוחוס : ולספדס . סלח ספוס מלכותו ומסרסו מפסס ועד עולם , וסוף על סי שיסיה לס ספסן כימי סגלות עוד ספוס' לקרסוסס , ואמר נמססס

33
ר"כ"ו : C

ישעיה מ

**שְׁמוֹ פָּלָא וְיַעֲיֵן אֶל גְּבוּר אֲבִי-עַד שְׁרָר
שְׁלוֹם : וְלִסְרָבָה הַמְּשֻׁרָה וְלִשְׁלוֹם אֵיךְ
קוֹן עַל-כִּסֵּא דוֹד וְעַל-מַמְלַכְתּוֹ לְהַכִּין**

(11) ר"כ"ו
ר"ע

**"וְאַצְאָה כִּשְׁעַר הַנְּיָא לִי לְהָ וְאֶל-פְּנֵי עֵין
הַתִּנְיִן וְאֶל-שְׁעַר הָאֵשׁ שֶׁפֶת וְאֵהִי שֹׁבֵר בְּחוֹמַת
יְרוּשָׁלַם אֲשֶׁר-הֵמּוּ פְּרוֹצִים וְשְׁעָרֶיהָ אֲבָלוּ בְּאֵשׁ :**

(12) מ"ח
נ"ז

(13) ר"ש
כל ברמה נשבע . קנה כרוס עלמה חושמת
קל בית יסחאל דבכין על ירמיהו נביא כל שלח יתיה
נכוראדן מרמחא לטוב מחור הגולים אל גדליהו
כן אחיקס כמו סחמב כספר זה (לקמן ל"ט) ר"ח
סבכה על בניה . מדרש אגדה אמר שהלכו חכמי
ואמרו לסיים את הקב"ה על שהעמיד חכמה דמות כהן
ולא חכמים כבכסה . חזל אמרם לפני רב"ט רחמינו
מרוצים רחמיך או רחמי כ"י היו אמר רחמיך מרוצים
כלא חט כנסמי צרי כחך כימי שכל עבודה עמד ומקבלתו חזי לנו עבד אלח כשגילי כשכחתי לילכס לחוסה

(13) ר"ח
ר"א ר"ג

הכניסו את החומות וכל דשחמתי חלה סמכתי לה סימני
לך חמה חס הכניסו בניך לרחק כתיבן סחוק לסס אמר
לה יסה נחמה סניגוריה יס סכר לפסולחך ולדקתך סמכתי
סימך לחחוקך : (יז) כותנוד . (קומסליו"ס כ"ט) ל"י מי
יוד לך (לעל י"ט) : יסרהני . ניסוכין חסה הקב"ה :
כענכ לא לומר . (סחחנוליוני"ן כ"ט) ל"י מלמד הכקר

(14) ר"כ"ו
ר"ג

הנה יוסבא ליהודה וחלק שללך יד
בקרבה : ואספתי את כל הגוים אל ירושלם למלחמה
ולגלות העיר . ונלשו הבתים והנשים תשגלנה ויצא חצי
העיר בגולה ויתר העם לא יפרת מן העיר : ויצא יהודה וגלחם
בגוים והם כיום הלחמו ביום קרב : ועמדו גרלו ביום יהוא
על יתר הימים אשר על פני ירושלם מקדם וכבש קיעהר הימים
כחצי מזורחה וימה גיא גדולה מאד ויש חצי ההר צפונה
וחצי נגבה : ונסתם גיא הרי פי ויעו גיהרס אל אצל ונסתם
פאשר נסתם מפני הרעש בימי עזיה מלך יהודה ובא יהיה
אלהי כלי קדשים עמך : והיה ביום ההוא לא יהיה אור וקרחת
יקפאון : והיה יום אחד הוא יודע ליהודה לא יום ולא לילה
והיה לעת ערב יהיה אור : והיה ביום ההוא יצאו מיסדימים
מירושלם חצים אל הים הקדמוני וחצים אל הים האחרון
בקיץ ובחורף יהיה : והיה יהיה למלך על כל הארץ ביום
ההוא יהיה יהיה אחד ושמו אחד :

כ"ן י"ט
ר"כ"ו

15
ע"ר כ"ט

אמ
ושבת ולפי עת קול ורודי דופק פתחילי אחתי רעיתי ונתי
תפתי שראשי נבל אטל קוצותי דסיסי לילה: פשטתי את
בתנתי איכבה אלבשנה רתצתי את רגלי איכבה אטנפם:
הרף שלח ידו מן החור וימעי המנו עליו: קמתי אני לפתח
לרודי ורודי נספור מור ואצבעתי מור עבר על כפות המנעול:

13131 מ"ק 728

16

ואמר האנשים האנשים השבוח טובות מאד והרעות לעת
מאד אשר לא תאכלנה מרע: ויהי הפית
יהיה אלי לאמר: כה אמר יהוה אלהי ישראל כראש
השבוח האלה בן אפיר את גלות יהודה אשר שלחתי כח
המקום הזה ארץ כשדים לפוכה: ושמות עושי עליהם לנוכח
השבחים על הארץ הזאת ובנותים ולא אהרם ונטעוהם
ולא אהושו: ונתת להם לב לדעת אתו כי אני יהוה וחסד
לי לעם ואנכי אהיה להם לאלהים כד ישובו אלי במקום
לפם: וכתאנש הרעות אשר לא תאכלנה
מרע ביכח אמר יהוה בן אמן את צדקתו מלך יהודה
ואת שריו ואת שארית יהושלם הנשארים בארץ הזאת
והישיבים בארץ מערים: ונתתם לזועה לרעה לכל
ממלכות הארץ להרפה ולמשל לשננה ולקללה מפלס
המקומות אשר אדווחם שם: ושלחתי בס את החרב אשר
הרעב ואת הדבר עד תמס מעל הארמה אשר נתת להם
ולאבותיהם:

17
נ"ח
3

18
1658 א

והמלך פורש הוציא את כלי בית יהוה אשר הוציא
נבוכדנצר מירושלם ויתנם בבית אלהיו: ויוציאם פורש
מלך פרס על ידי מתרדת הגובר וספרם לששביצר הנשוא
ליהודה: ואלה מספרם אגרטלי זהב שלשים
אגרטלי כסף אלף מחלפים תשעה ועשרים: כפורי זהב
שלשים כפורי כסף משנים ארבע מאות ועשרה כלים
אחרים אלף: כל כלים זהב ולכסף חמשת אלפים וארבע
מאות הכל העלה ששביצר עם העלות הגולה מפלס
לירושלם:

17
אסתר

א ויהי בימי אחשוורוש הוא אחשוורוש המלך מהדו ועד כוש
ב שבע ועשרים ומאה מדינה: בימים ההם בשבת המלך
ג אחשוורוש על כסא מלכותו אשר בשושן הבירה: בשנת
ד שלוש למלכו עשה משתה לכל שריו ועבדיו תיל פרס
ה ומדי הפרתמים ושרי המדינות לפניו: בהראתו את עשר
ו כבוד מלכותו ואת יקר תפארת גדולתו ימים רבים שמונים
ז ומאת זוס: ובמלואת הימים האלה עשה המלך לכל העם
ח הנמצאים בשושן הבירה למגדול ועד קטן משתה שבעת
ט ימים בחצר גנת בית המלך: חורו פרסם ותבלת אחו
י בחבלי בוני וארגמן על גלי כסף ועמודי שש מפותו זהב
ז וכסף על רצפת בהטוש ודר וכחרת: והשקות בכלי זהב
ח וכלים מפלים שונים ויין מלכות רב כיד המלך: והשתיה

19

ורצוי לרוב אחיו (סוף אסתר) ולא לכל אחיו
מלמד שפירשו ממנו מקצת סנהדרין מגילה טו:

20

ועקה אחת הזעיק יעקב לעשו והיכן נפרע לו
בשושן הבירה שנאמר וזעק וזעקה וגו' (שם)
ד' א) בר"ס ז'

21

היה מרדכי אומר יצחק אבי מה עשית לי
הצווחה שצווח עשו לפניך ושמעת בקולו וברכת
אותו והרי אנו מכורים להריגת חרב
ל"ש אסתר תתרו

22

18. ושסתם את
דברו 43 אף לאתי שחנלו זה מצוינים במצות הניח תפילין ועשו מצות כד
שלא היה לנס הדשים כשתהוהו וכן הוא או"י 44 הציבי לך ציונים: